

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. V. Emisit tria Vota; Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ: quæ
perfectè semper custodiuit

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

prope crucem: eoq; maiori honori & commodo proprio tribuebāt, quò magis propè illam essent, id quod illis prouenit ab Spiritu Christi operante in ipsis, quod in eodem ipso Christo. Ipse pendet in cruce, eiusque mater ac iusti sunt prope: at mater ipsa propior: peccatores autem remoti ^{h Psal. 118d} manent ab ea: ac propterea dixit Dauid: ^{155.} *h longè à peccatoribus salus.*

CAPVT V.

*EMISIT TRIA VOTA, CASTI-
tatis, Paupertatis, & Obedientia:
quæ perfectè semper cu-
stodiuit.*

VONIAM Societatis Institutum obligat suos ad agendum cum omni genere proximorū, etiam perditorum, hæreticorum, aut infidelium, vt eos ad Deum suum reducāt, eorūq; animas saluent, constituit, sedq; Apostolica & S. Concilium Tridentinum approbavit, vt Nouitij exactè probentur, non solum per vnū annū, vt in reliquis Religionibus fit, sed per duos etiam integros: quibus finitis edant tria vota, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ: quæ, licet sollennia non sint, sufficiunt tamen ad hoc, vt tales verè sint Religiosi, quemadmodum expressè definiuit ac declarauit Gregorius XIII. ac proinde obstricti manent, quod in ipsis est, ad vitam in ipsa Societate perpetuò

ducendam, & observanda praedicta vota eo modo, quo in eius Constitutionibus & Regulis declaratur. Iuxta quam constitutionem Pater Balthasar duobus Tyrocinij sui annis expletis, hoc est, Anno 1557. cum Abulae studijs vacaret, tria praedicta vota magna animi sui consolatione & spiritus fervore sponte, ac liberè emisit: seipsum offerens ad perpetuum Dei Domini nostri obsequium in eo statu, ad quem vocatus erat: in quo adeo erat contentus, ipsique ita plenè satisfiebat, ut quemadmodum chirotheca manui, & vagina gladio accommodatur, ita Religio Societatis illi aptaretur, & eius spiritum animumque expleret. Sed quoniam perfectionis excellentia non consistit in permittendo Deo res grandes, sed in explendis cum magna excellentia: videamus, cum quanta vir hic sanctus per totam vitam tria praedicta vota custodierit. Quam excellentiam conijcere licet ex ijs, quae proximo capite de insigni eius mortificatione sunt dicta: siquidem (teste S. Thoma) horum votorum finis est removere tria maxima impedimenta Evangelicae perfectionis: amorem scilicet voluptatum sensuum: divitiarum, & temporalium commoditatum cupiditatem; & superbiam propriae voluntatis libertatem ac iudicium in directione & gubernatione sui ipsius. Et quoniam talia impedimenta non eo solo ex corde enelli possunt, quod rebus externis renunciatur: necessaria est insignis valde mortificatio, qua omnino ex corde eradicentur; & virtutes Castitatis, Paupertatis spiritus, & Obedientiae (quae sunt illorum destructio & interitus) perfecte obtineantur.

§. I. EIVS

2.2. Qu. est.
126. art. 6.

§. I.

EIVS CASTITAS.

PRIMUM Pater hic Balthassar tota vita sua studuit in virtute CASTITATIS excellere, in eaque perfectione eam coluit, quam Regula nostra exigit, imitando scilicet Angelicam puritatem in mentis & corporis nostri munditiam. Ad quod præstandum omnia illa media, quibus ea defenditur, conseruatur, ac perficitur, adhibebat. Quomodo enim non censeatur Angelicam Castitatem coluisse eum, qui adeo seuerè corpus suum, vt dictum est, castigabat, vt spiritui esset subiectum, & ne sensualitas contra rationem rebellaret? quomodo non haberet magnam cogitationum puritatem, qui ita suū visum mortificabat, vt, ne foeminas aspiceret ante se existentes in publico sanctæ Inquisitionis Actu, (vt diximus) oculos suos per septem horas in sacratissimæ Virginis imaginem, quam secum ferebat, confixos habuerit? & quomodo non esset purissimus, qui adeo erat Virgini, & puritatis matri addictus? de qua vel cogitando adeo delectabatur? & quomodo non vinceret tentationes castitatem oppugnantes, qui adeo in promptu habebat potentissima contra illas arma, continuam scilicet ac feruentem orationem? ipsemet fassus est aliquando, se hoc beneficium & gratiam à Deo accepisse, vt nec motus, nec sensuales inclinationes in se sentiret, ob continuatam deuotionem & recollectionem internam, qua semper se gerebat in præsentia diuina. Qui enim semper attendit, se à D E O aspici in omni loco, etiam

De Proceſſu
6. Religionis
¶ 40.

ſecretiſſimo: operam certè dat, ne quid admit-
tat eius præſentia & conſpectu indignum. Qua-
re religioſiſſimus hic vir tres illos virtutis huius
gradus eſt aſſecutus, quos iuxta Seraphici Do-
ctoris ſancti Bonaventuræ doctrinam in hac vir-
tute conſtituebat. *Primus* eſt, certiſſimum a-
nimi decretum non offendendi DEVM Dominum
noſtrum in hac materia, nec lethaliter, nec le-
uiter; ſed reſiſtendi cum omni diligentia cogi-
tationibus ac moribus ſenſuum. *Secundus*, in
quo caro aded eſt Spiritui ſubiecta, vt raro id-
que leuiter iſtenteretur: facileque victoriam ob-
tineat, niſi culpa ſua ſe vinci patiatur. *Tertius*,
in quo aded ſunt ſenſuum paſſiones domitæ, ac
debilitatæ, vt vix percipiatur; tantuſque eſt re-
rum huiusmodi contemptus, vt cum eas audi-
re, aut ſermonem de eiſdem miſcere ſit neceſ-
ſe: non magis moueri ſe ſentiat, quàm ſi de la-
pidibus aut luto ſermo eſſet: qui gradus non niſi
ex Dei ſpeciali gratia obtinetur, quem tamen
ipſe aliquibus ſuis Electis largitur, & huic ſeruo
ſuo communicauit: quàmuis priuſquam illam
obtineret, ſtrenue contra tentationes pugna-
uerit. Cum ſemel Iuuenis quædam nec ine-
ligans fœmina, aliquò proficiſceretur, ag-
greſſa eſt caſtiſſimum hunc virum, tanquam
alterum Ioseph: ipſe verò ad conſuetum Ora-
tionis refugium recurrrens, non ſolùm ab eo pe-
riculo ſe liberauit; ſed ipſam quoque fœminam
Deo lucratus eſt: effecitque, vt ſui peccati pœ-
niteret, & confiteretur. Nec tamen hæc victo-
ria ſecurum ipſum reddidit: nam potiùs cum hu-
mili ſuæ debilitatis timore, conſeruabat Ca-
ſtitu-

Ritatis thesaurum, fugiens omnes occasiones
 etiam minimas, labendi in rem aliquam con-
 tra illam. Hunc suum timorem explicans dice-
 bat: non esse in tanto periculo eum, qui ex subti-
 li stamine in turri aliqua alta penderet; atque
 is, qui positus est in occasione puritatem suam
 amittendi. Idem autem Dominus, qui Castita-
 tis donum ei fuerat largitus, eundem docuit
 cautelam, quanti deberet ad eandem conseruan-
 dam: suggerens ei hanc de humanæ miseriæ co-
 gitationem, & sensum: Cùm D. & v. s. Dominus ^{1575.}
 noster ante paucos dies fontestui Nihili tibi o-
 stenderit; teq; talem sis expertus: quomodo scan-
 dalizari potes ex alienis lapsibus; aut non es-
 se valde cautus de proprijs? hinc didicit sum-
 mam adhibere cautelam, ne vnquam solus esset
 cum foemina: & cùm aliquam visitabat, nun-
 quam prius sedebat, quàm etiam socio sedes ad-
 ferretur. Et quoniam ipse cum multis spiritua-
 libus foeminis agebat; cum ijs dicebat maiorem
 esse cautelam adhibendam, eò quòd spiritualis
 amor soleat transgredi limites suos, & fieri
 carnalis; & optimum vinum conuerti in fortis-
 simum acetum: quod tamen non ita aduertitur,
 donec mutuae volùtates ita coniunctæ & aggluti-
 natæ, vt quamuis illibenter & cum aliquo dolo-
 ris sensu, potius à Deo, quàm à se inuicem disce-
 dant, & separentur, ne se contristent; iudicantes,
 non decere, sibi in illo amore teneroq; affectu
 deesse, & tunc Dæmon accedit, & ignem accen-
 dens, illos excæcat, & illaqueat. Imò etiam cùm
 solus esset, valde erat cautus, dum se exueret, &
 surgeret: vtrumque enim faciebat magna cum
 hone-

honestate, vt nullam corporis sui partem videret. addebatque: valde esse attendendum circa modum iacendi in lecto, vt semper compositiore religiosa sit, & honesta: nam, si Religiosi non habent omnino extinctum patiendi desiderium, quid leuius eis euenire potest, quàm non se discoopere in ætate, cùm sani sunt, & tegumenta moderata habeant? & quomodo hanc decentiam seruabunt, cùm febre aliqua grauitur incalescunt, & nemo illos videt: nisi ad eam seruandam sensim assuescant?

§. II.

PAUPER TAS.

SANCTAE PAUPER TATI fuit valde ad dictus, vt Saluatorem nostrum imitaretur, de quo excelsas habuit cogitationes, vt postea dicemus; & valde persuasus: in ea consistere substantiam Religionis solebat dicere: nemo sibi puluerem in oculos inijciat; nec sibi de sensis, illuminationibus & spiritualibus consolationibus blandiatur, nisi hilari vultu bolum hunc Paupertatis Euangelicæ adeò amarum deglutiat, Tunc autem deprehendet, an illam amet, si eius etiam comites diligit, famem, sitim, frigus & contemptum. Qui enim in vestibus quærit honorem, ne vilis habeatur, non diligit paupertatem; qui, dum sitit, non potest sitim aliquamdiu tollerare, sed animalis alicuius instar proijcit se ad aquam: is non studet paupertati: qui nihil vult sibi deesse, & tamen vult Religiosus haberi, decipitur. Iuxta hunc sensum practica-

eticabat ipse paupertatem, eligens sibi, quod deterius erat, tam in cibo, quàm vestitus, & habitationis commoditate. Imò etiam in ipsa sacristia notabatur, quòd studiosè acciperet pauperiora ornamenta ad Sacrum faciendum, dicens, quòd etiam in ea re sese insinueret vanitas & curiositas.

OPTABAT deesse sibi aliquid etiam in rebus necessarijs: ideoque non solum nunquam aliquid petijt, sed neque accipere voluit quidquam sibi à multis dominabus, quibuscum agebat, oblatum; tum vt paupertatem custodiret; tum ne suam amitteret libertatem, mancipium se constituens eorum, qui aliquid ipsi darent. Et quamvis (vt ait S. Hieronymus) sæculares homines ostendant se indignari, cum non accipitur, quod ipsi donant: iidem nihilominus pluris faciunt non acceptantem: magna enim est vis ac veritas sanctæ paupertatis. Nunquam induit vestem nouam, sed prius curabat, vt iam facta alius aliquamdiu vteretur; & tunc demum ipse illam induebat. Imò nec nouos calceos, donec aliquis alius per dies aliquot eis vsus, iam splendorem recentium amississent. Exhortationes, quas faciebat, etiam si magni essent momenti: eas tamen non in munda charta, sed in operculis litterarum scribebat, vt & in hoc paupertatem exerceret. In cubiculo suo aliqua etiam necessaria deerant. Nam cum Concordantijs indigeret, dicebat, se malle aliquot passus impendere eundo ad Bibliothecam comunem, quàm apud se illas habere; vt sic magis coleret paupertatem. Nec aliam sedem apud se habebat, quàm scabellum, aut sedem sine Reclinatorio: &

cum aliquis insignis tituli, aut dignitatis vir ipsum visitabat, valde lepidè illi dicebat: Dominatio vestra sedeat nunc in hoc scamno, tanquam in domo Pauperum; etiam si in vestra domo plures sint ac superfluae sedes, in quibus licebit postea commodius sedere: & ipsi Domini plus hac ratione edificabantur, quam si cubiculum vidissent etiam Imperialibus sedibus plenum. Merinæ donarunt ei semel eleemosynæ nomine sedem quamdam holoserico opertam: & tunc dixit, velle se eam in loco totius domus nobilissimo collocare: Quare illam misit ad culinam; ubi tam diu mansit, donec consumeretur, ac dissolveretur: ut novitij ad iuvandum cocum ingredienti cogitarent, debere se vitam suam contrario modo instituere, quam suadeat mūdus; & nihili facere, quod ille facit magni. Horrebat res curiosas, etiā pias, secum gestare, quales sunt Imagines, Reliquiaria, Agnus, Grana & similia, eò quod huiusmodi rebus nimium cor Religiosi adhærescat: quod prodit impatientia, qua mouentur, cum tale quid eis aufertur. Et quamvis id fieret prætextu alijs ea donandi, expedire dicebat, laborem hunc & onus deponere, ut cor in solo Deo suam cōsolationem poneret. quare aiebat, Paupertatis cultores, qui se suis commoditatibus priuarent, experiri illud Davidis: *a Renuit consolari anima mea, memor fui Dei, & delectatus sum*: qui autem suas commoditates querunt non habere hoc excitatorium, ut meminerint Dei, eiusque solatium accipiant. Et hinc inferebat ipse amorē Dei, & fiduciā de eius diuina Prouidentia esse compendiosa, at Sufficiētia remedia Paupertatis: verè enim diligenti Deum

Ironice.

a Psal. 76.

4.

Deum nihil deesse; non quod bonorum abundantiam domi suæ habeat; sed quod in eius anima desit illorum cupiditas: nam nihil desideranti eorum, quæ in foro veneunt, quidquid in eo est, superfluum illi esse. Qui Deum in veritate amat, amore suum à rebus alijs retrahit; & in hoc vno illum collocat, vt hanc solam obtineat, cuius causa reliqua omnia vili æstimat. Et nunquid negabit Deus fructum panis, non esurienti aliud, quam ipsummet Deum, cum ipse dixerit: *b quæritur primum Regnum Dei. & reliqua omnia adijciuntur vobis?* aut aliud poterit sibi persuadere, qui non uerit ipsius Dei viscera, & consilia, ac media, quæ ipse adhibet, vt quos ad gratum sibi obsequium elegit, à terrenis curis expediat? timeamus igitur & amemus Deum, quia, vt Dauid dixit: *c Non est c inopia timentibus eum.*

s Augustin. ep. 109. mentum est minus egere, quam plus habere. b Matth. 7. 33.

c Psal. 33. 19.

§. III.

O B E D I E N T I A.

OBEDIENTIAM magni semper faciebat, dicens: eam esse rectam Dei viam, qua anima deponit omnia dubia, & perplexitatem; siquidem eam Deus tanquam certam regulam constituit in rebus omnibus, in quibus peccatum non cernitur: amplectendo & sequendo quod sentit & ordinat vnus homo, qui nobiscum versatur, cui se anima integrè tradit, confidens Deo, quod per tale medium sit ipsam gubernaturus. Et quamuis sæpe eueniat, talem hominem inferiorem esse in literis, virtute, & experientia: non propterea vacillat securitas, si ei obediatur: nam quod Obedientia sit recta non consistit in sapientia, bonitate, & prudentia Superioris; sed in ordinatione ac

ne ac

ne ad directionem Christi Domini nostri: quemadmodum, quod idem Christus in sacra hostia continetur, non dependet à bonitate, ac pietate Sacerdotis consecrantis, sed ipsiusmet Christi id volentis, & constituendis. Et quando ipse cor tuum permouit, ut ipse amore subijceres te Superioribus Religionis, praeuidit ipse benè, te nonnunquam habiturum superiorem aliquem, rerum ignarum, & exiguae virtutis: & nihilominus voluit te illi subijci: quia nouit eius ignorantiam, & exigua virtutē ita dirigere, ut tibi nō noceant, sed profint potius: eiusque ordinatio sit profectus, & exaltationis tuae causa. Quare superiorum acceptor, ut huic se subijciat, alteri non: suspectus est de inobedientia: quemadmodum in fide censeretur suspectus, qui prostratus adoraret aureum vel argenteum crucifixum, nollet verò ligneum: cum ratio adorationis in omnibus sit eadem, scilicet Christus. Ex quo ille deducebat, vnum ex maximis beneficijs, quae in Religione habemus, esse Obedientiam, & hanc Dei in rebus omnibus etiam minutis directionem, neque est a *via à Samaria*, vsque *Iordanem* adeò *plena vestibus & vas*is preciosis, atq; est Obedientia Religiosa excellentibus virtutibus referta. Quare cum anima incipit sentire, quid sit gubernatio Dei, statim etiam incipit Obedientiam magni facere, ex qua tantum videt boni sibi accedere, sentiens quantum in ea honoris, diuitiarum & profectus accipiat ab ipso Domino, qui ipsam ad se vocauit, & conuertit,

a 4. Reg. 7.
15.

b Psal. 22. 1.

iuxta illud Davidis: b *Dominus regit me, & nihil mihi deerit: in loco pascuae ibi me collocauit, super aquam refectiois educauit me: animam meam conuertit,*

uertit, ac deduxit super semitas iustitiæ.

HÆ VERITATES fulciebant eius obedientiam, consolationem, & vtilitatem. Nam ab ipso Tyrocinio excelluit in Obedientia ad nutum, æmulans sanctos Patres, qui etiam literam inchoatam relinquebant, vt ad id, quò vocarentur, se conferrent: & totius vitæ decursu honori sibi tribuit, ita exactè obedire: magnam ducens inurbanitatem, quòd vel ad momentum hereret in Obedientia præstanda, & respondendo vocanti Domino. Et cum esset Superior erat omnium primus ad communes Obedientiæ actiones: & cum ad aliud Collegium diuerteret, erat valde subiectus illius loci Superiori. Et cum semel in quodā Collegio veller extra illud celebrare, diceretur autem illi ex parte Superioris, ne id faceret: in momento, & nullo verbo prolato, voluntatem illam deposuit; cum tamen nihil nocere aliàs iudicaretur, nisi quòd ita visum esset Superiori. Et prouinciæ suæ Visitatori ad nutum etiam obediuit in duabus rebus grauissimis, in quibus honor eius & solatium periculo exponebantur: vt suo loco videbimus. Eos, qui sub Obedientia viuerent, aiebat ipse, posse, si vellent, magno quodam priuilegio gaudere: hoc est nec aliquid aggredi, neque à cepto desistere suâ, sed Dei ipsius voluntate: qui ingens est thesaurus. Qui autem sibi ipsi grauis est, & occupat se cogitatione rerum agendarum ac temporis & horæ, qua illæ sunt agendas hoc remedio vtatur, vt animæ suæ dicat: iam non est tibi solatio, quòd scias, qua hora velit Deus, te surgere? quomodo indui? quomodo alii? magna certè iucunditas, & suauitas conuersa

c *Thren.* 4.1 uersa est in magnum cruciatum. c *Quomodo obsec-*
ratum est aurum, mutatus est color eius optimus? Quis
te coegit, ut cum esses liber, te ipsum ligares? idem
spiritus, qui fraudes, dolosque latentes tibi rete-
xit, idem ad hoc medium, tanquam ad ingem, et the-
saurum reduxit, & iam parui eum facis? Ad S. Pau-
lum misit Deus Ananiam, & hoc tu non aduertis?
d *Isaia* 14. d *Quomodo cecidisti Lucifer, qui mane oriebaris?*

12.

c *Tob.* 12.

18.

AD Hoc ipsum propositum perpendebat valde
verba Angeli Raphaëlis ad Tobiam: cum obstupe-
ficeret, quod Angelus Domini talia erga ipsos of-
ficia & obsequia praestitisset: e *cum essem vobiscum,*
per voluntatem Dei eram. Et iuxta hanc senten-
tiam dicebat: in Dei domo nullum esse officium
vile. & de se ipso in libello, in quo notabat inter-
na sua sensa, sic ait: In hoc ego meam foelicitatem
pono, quod Deus velit opera mea uti in vilif-
simis totius meae Religionis officijs. Nam quan-
do hoc ego sum promeritus, ut ipse velit obse-
quio meo uti, & me in rebus obsequij sui occupa-
re, etiam in conficiendis lateribus? tanti ego hoc
facio, ut nullum sit adeo abiectum officium, cui
si me ille velit addicere, non priuer ego quocun-
que meo solatio, ut illud praestem, qui alicuius
obsequium habere vult, etiam vult se ipsi obliga-
ri. Quae igitur tanta celsitudo animabus nostris
offerri potest, quae ita nos impleat, ac satiet, atque
quod audiamus, Deum velle, & requirere no-
strum obsequium, ut se ipsum nobis obstringat, &
obliget? Et in alio loco dicit: Quam excellentiam
habet concionandi munus, si Deus illud non vult,
aut quam vilitatem habet ollas, aut scutellas la-
uare, si idem Dominus id à nobis vult? quam praes-
tan-

stantiam habet, quod quis in aliquo angulo se
contineat, si Deo id non placet? aut, quæ vilitas
est inde exire, si hoc ipsum illi placet?

EVM, qui sub Obedientia esset, non volebat co-
gitare, quid esset cras de se futurum; aut quid ipse
acturus? responsio enim est in promptu: faciam,
quod iubebor; erit quod volet Deus. Et ita, ait:
hoc totum meum luerum est, vt te Deum meum
contentum habeam, tibi que satisfaciam: esto tu cõ-
tentus, & pone me etiã in tortura: iube, verte, &
inuerte mei quia nihil ego aliud expecto, quàm vt
iubeas. Si opus est tota vita cursitare, id meum est
solatium. quod dicebat, quia tunc sentiebat diffi-
cultatē & repugnantia ad profectiões, tū ob va-
letudinis defectū: tū quod vereretur aliquam suæ
recollektionis iacturā. In omnibus tamen sese re-
signauit, & Obedientiæ subiecit, cõremnens suas
repugnantias, magnamque gloriam iudicās, quod
eas vinceret. Hinc etiã quies illa oriebatur, qua in
loco & Officio manebat à Superiorib⁹ sibi iniun-
cto. Ex Rector Salmantinus missus Villagartiam
Oppidū parū, libentissimē est profectus, vt se ibi
includeret, optans in illo loco vitā suā, si Deo ita
placeret, finire. Dicebat enim: Religiosos horrere
debere mutatiões Officiorū, occupationū, aut lo-
corū, in quibus à sancta Obedientia collocantur,
memores verborū Angeli ad S. Ioseph, cū mit-
teretur in Aegyptū: *f esto, inquit, ibi, vsq; dum dicā* f Matt. 2. 13.
tibi, cuius rationem reddebat: quia nemo posset ad
altiorē locū ascendere, quā vt ab ipso Deo in re a-
liqua constitueretur, & nō à se ipso. Rectificet igitur
voluntatē suam, & ita erunt omnia feliciter
expedita; ac dicetur de eo: *foelices au. es, qui-*
bus obedientia vox dulcescit.

N V N=

NVNQVAM animum abijciebat in rebus ar-
 duis, ac difficilibus, in quibus obedientia illum
 collocabat, etiam si aduerteret, se talentis destitu-
 tum ad eas sustinendas: dicebat enim: ex quo
 Deus religiosum posuerit, ipse eundem deducet,
 etiam cum profectu: quod si plus illum oneret,
 quam ferre possit, se ipsum onerat, quia in se re-
 cepit supplere, quod illi deest: & si iusserit ali-
 quem loqui, nescientem loqui: se ipsum obligat
 ad eum docendum. Id igitur ego vellem, ut ipse
 manu sua aliquid mihi iniungeret, quod meas fa-
 cultates excederet: nam hoc ipso teneretur id
 mihi dare. Et si quidem tu Domine iubes per san-
 ctam Obedientiam me tali hora loqui: ex nunc
 expecto tuum subsidium per hoc vel illud medi-
 um, iuxta tuum beneplacitum. Quare qui ab Ob-
 edientia in aliquo officio, aut ministerio consti-
 tuetur, ad quod præstandum existimat sibi Erudi-
 tionem, Prudentiam, Authoritatem, & animi
 Fortitudinem deesse: postquam hanc suam ine-
 ptitudinem Superioribus proposuerit, ne animo
 deficiat; sed d*eu* reuelet Domino viam suam, & spe-
 ret in eo: quia ipse faciet: ad vnius veritatis ac cer-
 titudinis firmitatem, attendat h*anc* prudentiam, quã
 dedit Dauidi super suos inimicos; scientiam super
 omnes docentes eum, & intelligentiam, ac experien-
 tiam super senes, & expertos; authoritatem,
 quam dedit Iosue, cum eum constituit populo
 Israel loco insignis adeò illius Ducis Moyse; cor
 in Saule ita mutatum, ut & sentire & loqui cum
 Regia Maiestate posset; opinionem, quam dedit
 Pharaoni de Iosepho, & æstimationem doctri-
 næ eius, ut eum sibi, totiusque Regni Magnatibus
 Magi-

g Psal. 63. 3.

h Psal. 118.
97.

Magistrum, ac Doctorem præficeret; caelestem lucem, ac sapientiam, quam Danieli dedit super omnes, quos Nabuchodonosor ex filijs Israel eligere voluit, ut in suo conspectu stare possent; & media quæ adhibuit, ut ille eiusque socij adeo sapientes euaderent, atque eorum assistentia requireretur.

Et consequenter aiebat, securitatem in agendo cum proximis, cum ex Obedientia id fiebat, esse valde magnam. Adeo, ut si quis obediendi causa infames foeminas accederet, ut illas Christo lucraretur, cum eis agens, mundissimas haberet cogitationes, quasi esset aliquis Angelus: & si ex propria voluntate in cubiculo suo maneret, foedis ibi cogitationibus vreretur. Nescio, inquit, quomodo possit quis tutum reputare, quod à Domini voluntate recedat. Quænam, quæso, securitas esse potest, ubi Deus non est? hoc enim est, quod Sanctus Bernardus dicebat: *quando bene erit sine illo? aut quando male cum illo?* Expertus erat, quod, quamvis interdum illi occurreret, contrarium eius, quod Obedientia iniungebat, esse melius; parendo tamen deprehendebat, rectius fuisse, quod Obedientia præscripserat: ac propterea illa appellabat **CONSILIUM**, ac dispositionem **DEI**. & idè ei subdito, cui aliquid eius videretur non esse ad rem, dici posset illud Scripturæ diuinæ: *iustus ex fide vivit: & secretum quod ipse non assequitur, esse & mysterium fidei*: Ex quo optimi proueniunt exitus ei, qui cum fide, & humilitate opere illam exequetur, etiamsi media ipsi disparata & contraria esse videantur. Ac propterea valde delectabatur narra-

E tione

i Rom. I. 17.

k 1. Tim. 3.

9.

tione cuiusdā P. Prouincialis huius Prouinciæ, dicētis: quod quando ex Vrbe ad aliquam obedientiæ ordinationē mittebatur, vt hoc, aut illud determinatē faceret, videbatur sibi cælum aperiri, & cor suum exultare: quando autem sibi dicebatur, vt, quid agendum esset, cogitaret, eligeretq; quod videretur: tunc se in magnis angustijs fuisse.

DENIQVE occultam quandam Dei manum aduertebat mouentem, ac dirigentem eius negotia & actiones per ipsam obedientiam: & hoc illum quietum valde, ac pacatum reddebat, quidquid sibi tandem ex ea eueniret. Ad quam rem habebat aliqua sensa, ac sententias admirandas. Deo Domino nostro dicebat: nulla, Domine, alia via, ad
 „ eò possum esse tuus, atque cū defino esse meus,
 „ Iuramento obstrinxit se ipse Dominus, quod faciet crescere eum, qui ipsi erit in obediendo fidelis, nam de obediēte Abraham dicitur: *Non est
 1 Ecl. 44. 20. inuentus similis illi, qui conseruaret legem excelsi: ideo iureturando fecit illum Dominus crescere in plebem suam.* Quid nobis nocebit, si obedientiæ intuitu ea relinquamus, quæ nos delectant; & aggre diamur quæ nos cruciant, & vexant: nisi quòd meritum nostrum augebit? obedientia est crux perpetua, gladius propriarum oblectationum, vena vitæ, fons aureus: non est autem exiguum bonum, aut malum censendum, quòd rectè attingamus id, quod præscribit Obedientia, aut ab eo declinemus: Est enim materia, quæ semper in manibus versatur. Quemadmodum enim Moyse erat Pharaonis Deus: ita Superior est Deus obediētis, dicentis: *Sonet vox tua in auribus meis: vox enim obedientiæ dulcissima mihi est, & iucundissima.*

suma. Hæc & alia valde excelsa sentiebat ipse, ac loquebatur de hac virtute, vt apparebit, quando de magna conformitate agetur, quam ipse cum voluntate diuina in rebus omnibus habebat.

CAPVT VI.

SACERDOS FACTVS, PIE

diuinum Officiũ orat, & quotidie Sacrum Missæ celebrat.

Vm Pater Balthassar, adeo accelerat. ANNO
ret in feruore virtutum, magnasque 1558.

ostenderet dotes ad iuuandos proximos: statim atque studijs suis finem imposuit, tertio scilicet anno à suo in Societate ingressu, curauit superiores, vt fieret Sacerdos: quo nouo titulo coepit ipse magis adhuc in deuotione crescere, & in familiari cū ipso Deo congressu: ad cuius mensam quot die admittebatur. Cumque sacri Ordines obligationem adferant diuinum Officiũ legendi: dedit ipse diligẽtem operam, vt ei obligationi magna cum perfectione satisfaceret, nec à magnis occupationibus impediretur, quæ interdum simul, & quasi agmine facto illi occurrebāt, quib⁹ ipse hanc magno studio præponebat. Et quauis Societas non profiteatur vsũ catus, & chori: ipse tñ septẽ suas horas Canonicas diu cū magna quiete, suis tẽporib⁹, & in separato, ac recollecto loco orabat, vt cordis effundẽdi occasiones effugeret: nũquã est visus in aliquo trãsitu orare, nec deambulãs: sed per multos annos orauit in medio sui cubiculi flexis genib⁹: q̃ si aliquo morbo à flectẽdo impediretur, sedebat quidẽ, sed aperto capite, nec alicui parti innixus